

det høieste Bud, som nu indrømmes Pant- eller Udlægshaveren, har flere Misligheder og i Grunden ikke er en naturlig Ordning af Forholdet, og derfor er det vel ogsaa, at man i Processkommissionens Forslag slet ikke fjender noget Saadant; men naar jeg alligevel har optaget § 39 her, er det nærmest, fordi jeg er gaaet ud fra, at man fra andre Sider vilde forlange holdt paa denne Udgang, særlig af Gehyrhenshjn. Vi maa jo huske, at Processkommissionens Forslag hvilede helt igjennem paa en ny og forandret Sportellovgivning, og den var saaledes indrettet, at der ikke vilde være noget Særligt vundt ved en saadan Udgang til at faae Udlæg for det høieste Bud uden at tage Hammerflag, men det nærværende Forslag forudsætter ikke en saadan helt ny Sportellovgivning, og jeg tror ogsaa, at dersom man skulde vente derefter, vilde det blive meget forhalet, thi det er et stort og vidtløstigt Arbejde at give en hel ny Sportellovgivning. Naar man altsaa forudsætter, at der i det Mindste i det Væsentlige skal arbeides paa den bestaaende Sportellovgivnings Grund, vil man maaste nok kunne sige, at de særegne Omkostninger, som ere forbundne med at tage Hammerflag, gjøre det betænkeligt ikke at give denne Udgang til at faae Udlæg. Jeg vil ikke gjøre nogen Indvending imod, at man som Betingelse for, at en Pant- eller Udlægshaver kan forlange sig Eiendommen udlagt, vil fordre af ham, at han skal gjøre Overbud, thi det vil i Virkeligheden kun have formel Betydning. Tror man, at der derved kan naas Noget, vil jeg ikke lægge videre Vægt derpaa, men jeg tror, at man under den nuværende Sportellovgivning, naar den i det Væsentlige skal tjene til Grundlag for Loven, ikke ret godt vil kunne forsvare at fastholde, at en Pant- eller Udlægshaver, som maaste kun for en ringe Del bliver dækket for sit Tilgodehavende, oven i Købet skal bære Omkostningerne ved at tage Hammerflag. Derfor har jeg ment, at det i dette Tilfælde ikke gik an at stryge denne Udgang ganske.

Flere ærede Talere have dernæst berørt et Forhold, som jeg for mit Bedkommende egentlig ikke havde tænkt mig kunde være videre Tvivl underkastet, nemlig Forstaelsen af § 37, det vil altsaa sige: Spørgsmaalet om, hvorledes det skal gaa, naar Rekvirenten, som har begjæret Tvangsauktion, ikke bliver dækket ved Budene, altsaa naar der ved Budene Intet udkommer til hans Dækning. Jeg anser det for at være en Selvfølge, Noget der ligger ligefrem i Sagens egen Natur, og ogsaa tydelig nok fremgaar som en Følge af § 37, at i saa

Tilfælde er han ikke berettiget til at lade Auktionen værfætte; naar der ved Auktionen Intet udkommer til Dækning for ham, har han ingen Interesse i, om Auktionen finder Sted eller ikke. En anden Sag er, at efter det herværende Systems Natur Andre, som efter den hele Fremgangsmaades Karakter skulle have Dækning gennem Auktion, altsaa Andre, der have forfaldne Pantefordringer, som ville kunne dækkes ved Auktionssummen, ville kunne forlange Auktion; men den Pantthaver, til hvis Fyldestgjævelse Intet er udkommet som Følge af Auktionsbudene, er ikke berettiget til at forlange Auktionen iværksat. Der kan ganske vist her blive Spørgsmaal om forgyvdes forsøgt Auktion, og jeg har derfor ogsaa forudsat som en Selvfølge, at Rekvirenten maa bære Omkostningerne derved, idet jeg ikke indser, hvem der ellers skulde gjøre det. Maaste kunde det være hensigtsmæssigt, som en æret Taler yttrede, at der gaves Udgang for Auktionsforvalteren til at forlange Sikkerhedsstillelse med Henshjn hertil fra Rekvirentens Side, da det Tilfælde mulig kan forekomme, at han ikke vil være istand til at betale enkelte af disse Udgifter. Til de første, ligefrem med Handlingens Paabegyndelse nødvendige Udgifter, mener jeg rigtig nok forøvrigt at Auktionsforvalteren maatte være berettiget at forlange Forudbetaling efter de almindelige Grundtætninger i Sportellovgivningen; men ganske vist kan der være enkelte senere paaløbne Udgifter, som ikke saaledes have kunnet opgives fra Begyndelsen af og derfor ikke kunne forudbetales. Jeg tror, det i Reglen vil være saadanne Paagateller, at Udgangen til at forlange Sikkerhedsstillelse neppe vil blive meget brugt; men som sagt, skulde man finde det ønskeligt, vil jeg for mit Bedkommende heller ikke have noget Særligt derimod. — Dernæst har man, med Henshjn til det Forhold, som opstaar i Følge denne Lov derved, at Fogederne jævnlig ville faae Auktionspengene under Hænder, ment, at det kunde være retferdigt og billigt, at der i denne Lov blev indsat en lignende Bestemmelse som den, der findes i Skifteloven, nemlig at Staten er subsidiært ansvarlig for de Midler, som saaledes ere komne i Fogedernes Hænder. Heller ikke det skal jeg have Noget imod; jeg skjønner ikke, at der er Noget til Hinder for at udvide dette Punkt til at gjælde ogsaa i det Tilfælde, som her omhandles. Men for Resten vil jeg bemærke, at i Virkeligheden vilde jo dog vel Sikkerheden være ligesaa stor som den, man nu har i mange Tilfælde for de Personers Bedkommende, i hvis Hænder Auktionssummerne nu komme. Det